

Rövidülő nappalok

A hosszan tartó napsütéses napoknak végleg vége szakadt, és csendes nyugalom telepedett a Farkasok Erdejére.

A legtöbb állat már javában készült téli álmára.

– Még jó, hogy mi nem alszunk olyan sokáig, nem bírnám elviselni, ha túl sok mindenből kimaradnék – mondta Tara, miközben Lupóval egy süncsaládot figyeltek, amelyik épp behúzódott hatalmas ágakból, levelekből és mohából összehordott kuckójába.

A két farkaskölyök bundája megvastagodott, tekintettel a közelgő télre, Rauf pedig minden áldott nap figyelmeztette őket, hogy még a sötétség beállta előtt érjenek haza. Most is épp feltűnt mögöttük komor ábrázattal.

– Gyerünk haza, lókötéők, már esteledik!

Tara csak fintorgott:

– De apa, alig marad időnk, hogy bármi érdekeset csináljunk – morogta, és duzzogva elindult az apja és Lupó után. – Olyan rövidek már a nappalok. Egyébként meg, amíg úton voltunk, sem értünk ám mindig haza világosban a szálláshelyünkre.

– Annál jobb, hogy ez most már nem így van – szólt közbe Lunda, aki időközben szintén beérte a kis csapatot. És miközben ezt mondta, szelíd mosoly játszott a szája szélén. – Apátoknak egyébként meglepetése van a számotokra – jelentette be titokzatosan.

– Tényleg?! – csillant fel a két farkaskölyök szeme.

Rauf bólintott.

– Arra gondoltam, hogy a közelgő napokban valamikor eljöhetnétek velem a szurdokhoz. Több éjszakára is kimaradnánk. Na, mit szóltok?

Tara és Lupó elborzadva hallgatták az apjuk szavait, majd egymásra néztek, és egyszerre kezdték vadul csóválni a fejüket:

– Nem, nem! Köszönjük szépen. Ezzel még egy kicsit várnánk – válaszolta Lupó sebesen. – Helyette esetleg mutathatnál néhány vadásztrükköt, azok sokkal jobban érdekelnének minket.

Lunda és Rauf először tanácstalanul egymásra pillantottak, majd végül csak megvonták a vállukat.

Tara halkán kacarászott. A farkaskölykök sokat meséltek a kalandjaikról a szüleiknek és a testvéreiknek, de néhány történetet azért megtartottak maguknak.

Vacsora után Tara odament Lupóhoz, mélyen a szemébe nézett, és így szólt:

– Na? Ma esetleg feltűnt neked rajtam valami?

Lupó sajnálkozva csóválta a fejét:

– Sajnálom, de még mindig porcelánkék, akár a szikrázó nyári égbolt.

Tara dühösen morrant fel:

– Valamikor csak besárgul, már nem tarthat soká. Veled azért történhetett már meg, mivel bizonyára valamivel idősebb vagy nálam.

– És bölcsebb – ugratta Lupó a lányt.

Tara játékosan oldalba lökte a testvérét, ám mielőtt még tovább ugrathatták volna egymást, odakint felhangzott egy dallamos, hosszan tartó farkasüvöltés.

Apjuk a szikla szélén állt, fejét a magasba tartva. A hidegben látszott a lehelete.

Tara és Lupó mély áhítattal hallgatták őt.

Nem sokkal azután, hogy elhalt az üvöltés, válasz érkezett dél felől, Lunda rokonaitól.

Ám ezúttal északról is felhangzott egy kétszólamú válasz... mintha nem is jött volna annyira messziről.

Tara és Lupó huncutul egymásra mosolygott, és Lundának is felragyogott a szeme.

A válaszüvöltés Rikától és Mahúrtól érkezett, akik azt tervezték, hogy amint beköszönt a jó idő, megalakítják a saját falkájukat, és kölykeik lesznek.

Lupó már el is képzelte, milyen jó móka lesz tavasszal meglátogatni őket. Torkil is el fog jönni, és ki tudja... Akkor talán lesz esélyük megismerkedni egymással – teljesen másként, mint első alkalommal.

– Most aztán legfőbb ideje aludni – suttozta Lunda a kölykök fülébe, és szelíden megbökdöste őket az orrával. Tarának és Lupónak kérnie sem kellett, gyönyörű hófehér bundás anyukájuk elénekelte nekik a Szél Dalát. Majd ezután, miként estéről estére, Lunda is csatlakozott

a barlang előtt Raufhoz és a falka többi tagjához, Tara pedig szépen összegömbölyödött, és ásítva Lupóhoz bújt.

Lupó boldog volt. Örült neki, hogy ismét otthon lehet. Minden olyan volt, mint azelőtt, de egy kicsit mégis más. Talán azért, mert Tara és ő időközben megváltoztak.

Tara igyekezett türelmesebb lenni, és egyre gyakrabban bevallotta, ha félt valamitől.

Lupó pedig nem mindig törődött bele, ha másképp történtek a dolgok, mint ahogyan ő szerette volna. Megmondta, ha problémája volt, és képes volt rá, hogy a saját útját járja.

A kis farkasfiú elégedetten mosolygott magában. Igen, minden rendben van úgy, ahogyan van. Sőt jól van úgy, ahogyan van.

Ekkor magán érezte Tara fürkésző tekintetét, és mielőtt még bármit is tehetett volna, a lány odagurult mellé, és pajkosan beleharapott a fülébe.

– Hé, mit csinálsz? – méltatlankodott Lupó, és a mancsával arrébb tolt a testvérét. – Hagyd már abba!

Tara halkán kacarászott:

– Csak akkor, ha elárulod, mit susognak ma a fák. Hallgasd csak! Valami egészen izgalmas lehet.

Lupó felsóhajtott:

– Nem vagyunk ehhez már túl nagyok?

– Túl nagyok? – kérdezte Tara felháborodással a hangjában. – Egy szép történethez sosem lehetsz elég nagy. Ezenkívül ne felejtsd el, hogy az én szemem még mindig porcelánkék.

– Na, jó, nyertél – nevetett Lupó.

Tara pedig szorosan odabújt a fiúhoz, behunyta a szemét, és hallgatta a bátyja meghitt, ismerős hangját, amely talán egy kicsivel mélyebben és érdekesebben csengett, mint azelőtt, hogy útra keltek volna.

– Egyszer volt, hol nem volt, élt két farkaskölyök...

